

KIM **FABER**
JANNI **PEDERSEN**

THRILLER

TUHÁ ZIMA

**TUHÁ
ZIMA**

Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen og JP/Politikens Hus A/S in agreement
with Politiken Literary Agency 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Koutecká, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1545-9 (pdf)

TUHÁ ZIMA

KIM **FABER**
JANNI **PEDERSEN**

VENDETA

Naně, Adě, Lauře a Jonovi

PROLOG

Tvář jí laská vlahý letní větřík. Běží bosa přes trávník, lehká jako pírkó. Tráva je ještě zvlhlá ranní rosou a někde na zahradě zpívá kos. Je šťastná jako už dlouho ne.

„Opravdu jsem,“ říká si sama pro sebe, ani neví proč. Pak se usměje a ta slova ještě zopakuje, protože zní tak příjemně. „Opravdu jsem.“

Vtom v dálce zaslechne zvuk, jako když kladivo dopadne na dřevěnou desku. Rozhlédne se, ale v okolí nikdo není. Vzápětí se to ozve znovu. Blíž. Pocit štěstí je pryč a srdce se jí sevře úzkostí. Jako by ji ten zvuk popadl a táhl ji někam vzhůru. Chtěla by se mu vzepřít, ale obraz zahrady postupně mizí, marně se ho snaží zachytit. Pak pozvolna stoupá po spirále chladnými svrchními vrstvami dělicími sen od skutečnosti – a najednou se probudí.

S očima dokořán a tlukoucím srdcem zírá do tmy. Co to může být? Chvilí poslouchá, ale kromě mírných poryvů větru v holých větvích je venku úplné ticho.

Vtom se to ozve znovu. Další tři zuřivé rány. A jí dojde, co to je. Někdo tluče na dveře.

Je to nezvyklý zvuk, protože za ty čtyři roky, co tu bydlí, slyšela klepadlo na domovních dveřích jen párkrát. Téměř s nikým se nestýkají. Kdysi mívali přátele, ale už je nemají. Otočí se v posteli. Zelené číslice na radiobudíku ukazují 04.16.

Kdo by sem proboha v tuhle hodinu chodil, pomyslí si. Policie? Pokud ví, tak je nějakou dobu hlídala, ale poslední roky už ne. Že by zloději?

Ale bouchali by zloději na dveře?

Natáhne se a štouchne do manžela. Leží k ní obrácený zády a podle chrápání tvrdě spí. Znovu ho dloubne, silněji.

„Co je?“ zamumlá muž ospale.

„Někdo bouchá na dveře. Tak už se ksakru prober!“ Nedokáže zakrýt své rozladění.

Muž se neochotně obrátí a nadzvedne se na loktech.

„Kdo bouchá? O čem to mluvíš?“

Je ještě celý rozespalý a není mu pořádně rozumět, ale v jeho hlase je cítit neklid, možná i úzkost. Ženu to znervózní.

„Někdo buší na dveře, tak už jdi konečně otevřít.“ Hlas se jí zlomí.

Muž vzdychne, přehodí nohy přes okraj postele a postaví se. Vteřinu zůstane stát a mírně se přitom potácí. Pak se narovná a těžkými kroky zamíří do předsíně. Zavře za sebou dveře.

Žena zaslechne, jak otáčí klíčem v zámku a bere za kliku. To už ale někdo prudce rozrazí dveře. Něco přitom řekne, ale není slyšet co. Její muž vykřikne. Zdá se, že se ho ten člověk snaží odstrčit, a nakonec ho odhodí ke stěně, až to zaduní. Muž sténá bolestí.

Ženu to na vteřinu ochromí a zmocní se jí panika. Jejich dům stojí na samotě blízko lesa, nejbližší sousedka, kterou ani pořádně nezná, bydlí o pár set metrů dál. Ale copak by jim ta stará paní mohla pomoci?

Co naši psi, napadne ji. Ano, psi!

Vyskočí z postele a v zásuvce nočního stolku vyhrabe pepřový sprej. Pak opatrně otevře dveře ložnice, které vedou do obývacího pokoje. Uvnitř nikdo není. Za pár vteřin už stojí u dveří na terasu. Pohybuje se tak rychle a tiše, jak jen jí to její stotříkilové tělo dovolí.

Skoro neslyšně stiskne kliku a rozběhne se po terase směrem k psímu kotci. Bodavý mráz ani ledové kamínky, které ji řezou do bosých chodidel, vůbec nevnímá.

Oba jejich statní psi vyrazí z boudy, a jakmile ji spatří, rozštěkají se jako pomnutí. Vždycky to byli jeho psi, jenom jeho,

ona se jich bojí. Ale teď je musí vypustit. Jejich velcí, silní psi je musí zachránit. Zámek je jako led a nechce povolit, zmrzlý kov jí bolestivě rozdírá spánkem rozehráté prsty, jak se ho třesoucímá se rukama neobratně pokouší otevřít a neupustit přitom pepřový sprej. Psi zuřivě vyskakují na branku a vyjí, až jim z mordy visí chuchvalce bílé pěny. Trhne brankou a ustoupí stranou, aby zvířatům udělala místo.

Ale v té chvíli ji někdo zezadu popadne.

Hlasitě vykřikne. Jako by měla tělo pevně sevřené ve svěráku. Cizí prsty se jí zaryjí do masa, ale než k ní bolest úplně pronikne, útočník jí smýkne na branku. Do čela a tváří se jí zařízne ocelový drát. Psi na druhé straně plotu dál skáčou a nepřestávají vrčet. Z tlamy jim je cítit nasládlý zápach masožravců. Vztekla se vrhají proti brance, drápour ji do obličeje a z noční košile vytrhávají kusy látky.

Muž se na ni ještě pevněji přitiskne, jak se snaží dovřít branku, aby psi neutekli. Musí se do toho pořádně opřít, protože psi jsou zdatní a jsou dva. Vytlačí jí to vzduch z plic, až zalapá po dechu, v obličeji i na prsou ji pálí. Bezmocně zakvílí, když koutkem oka zahlédne, jak muž jednou rukou zaklapne zámek. Druhou ji pevně drží jako hadrovou panenku. Pak ji odtrhne od branky a prudce jí mrští k zemi. Ona se udeří do spánku a na pár vteřin ztratí vědomí.

Když zase přijde k sobě, leží na břiše. Vzpomene si na sprej a horečnatě se ho na zemi snaží nahmatat. Už ho téměř svírá v prstech, když jí na paži dopadne noha a bolestivě přišlápně. Pak okolo obou zápěstí ucítí pevný stisk a někdo ji zvedne. Zoufale se snaží najít oporu pro nohy, aby nevisela plnou vahou na vykroucených pažích a ramenou. Končetinami se jí rozlévá tupá bolest.

Pořád je jako omámená. Škrábance v obličeji ji pálí. Muž ji teď před sebou tlačí ke dveřím na terasu. V obývacím pokoji sedí její muž na židli u jídelního stolu. Druhý muž stojí o pár metrů dál a míří na něj pistolí.

Co můžou chtít? pokouší se sama sebe uklidnit. Možná je to přece jenom vloupání. Třeba jdou po penězích. Po špercích. Televizi a počítačích.

Přinutili ji, aby si lehla na břicho. Muž, který ji přemohl, dojde k tašce, která leží u dveří do předsíně. S obtížemi otočí hlavu a sleduje ho. Teď se potvrdí to, co už tušila: je obrovský.

Muž z tašky něco vyloví a vrátí se s kotoučem lepicí pásky v ruce. Klekne si vedle ní, uchopí ji za paže a spoutá jí je za zády páskou. Pak provede to samé s kotníky. Nakonec ji popadne za nohy a odtáhne ji po koberci jako pytel brambor do kouta obývacího pokoje. Je celá v šoku, třese se zimou a úzkostí, co bude dál. Slzy jí stékají po tvářích a pálí ji v ranách po psích drápech. Muž vezme lepicí pásku, zuby odtrhne další kus a skloní se k její hlavě. Dojde jí, co hodlá udělat. Rozbuší se jí srdce.

„Ne,“ žadoní. „Mám ucpaný nos, nebudu moct dýchat. Uduším se. Já... nesmíte...“

Pohlédne na ni bez jakéhokoli výrazu. Ústa jí přelepí kouskem pásky, pak odtrhne delší kus, nalepí ho přes ten první a párkrát jí ho omotá okolo hlavy.

Snaží se nezapnikarřit. Jestli nebude mít dýchání pod kontrolou, za chvíli zemře. Jednu nosní díрку má ucpanou úplně, druhou vtáhne tolik vzduchu do plic, kolik jen dokáže.

Oči pomalu přivývají tmě. Muž s pistolí se usadil na pohovce. Obr se pustil do připoutávání jejího manžela k židli. V mužových vytřeštěných očích se odráží světlo.

„My jsme přece nic neprovedli,“ naříká.

„My?“ Obr má hlas hluboký a zvučný. „My teda určitě ne. To tys něco provedl. Nemám pravdu?“

„Mám... mám tedy...“ Její muž se dá do pláče.

Cítí, jak se jí zmocnila panika, sliznice v neucpané nosní díрке začínají otékat. Zoufale se snaží nadechnout. Slyší psy štěkat, ale ne tak divoce jako před chvílkou.

„Jestli máš co? Umřít?“ Obr o pár kroků ustoupí a prohlíží si svou práci. „Co myslíš ty?“

Druhý muž vstal z pohovky a něco mu podává. Vypadá to jako tyč. Obr ji potěžká v rukou. Její manžel zakašle a zasténá a ji obejde hrůza.

„A moje žena?“

Obr přistoupí k ní. Stojí tak blízko, že mu nevidí do obličeje, jenom spodní část nohou, ale neodvážá se zvednout hlavu. Muž se o tyč opře a ona teď vidí, že to není tyč, ale železná trubka. Ve tmě se železo zdá černé. Leskne se jen pět rovnoběžných čárek dole na trubce, má je přímo před očima. Vypadají jako stopy po pilce na železo. Jako zářezy na pažbě ostřelovačovy zbraně.

„Ona přece... nic neudělala,“ koktá její manžel. „Že ne?“

Obrovský muž stojí úplně klidně. Celou věčnost, připadá jí. Je tak vyděšená, že už neovládne měchýř a cítí, jak jí teplá moč stéká po stehnech na podlahu.

Obr se obrátí a vydá se zpátky ke stolu. Chvilí zkoumá železnou trubku a přejíždí po ní rukou.

„Tady nejde jenom o to, co kdo udělal. Ale taky o to, kým kdo je. Co kdo je.“

Několikrát cvičně udeří trubkou do dlaně. Pak se postaví za jejího muže, který se marně snaží otočit hlavu, ale horní část těla má páskou pevně připoutanou k opěradlu židle. Vzdá to a zadívá se opět na svou ženu. V jeho pohledu je nezměrný smutek a lítost.

„Promiň,“ zamumlá chraplavě.

Nepochopila, co obr svými slovy myslel. Vůbec ničemu nerozumí. Na několik vteřin jako by všechno kolem ní ztuhlo. Jediný zvuk je dech jejího muže a vítr ohýbající stromy v zahradě.

Zahrada. Pořád ještě pod chodidly cítí mokrou trávu. Pocit léta a štěstí. Tohle je jenom noční můra, pomyslí si. Za chvíli se probudíš.

Pak ale obr uchopí železnou trubku oběma rukama jako samurajský meč a její naději odvané ledový vítr, rázem jí je jasné, že to není noční můra, ale skutečnost, a že oba zemřou.

Vykřikne, ale její křik uvízne v ústech za páskou.

Muž se rozkročí a trochu pokrčí kolena. Několikrát se trubkou rozpřáhne, aby se ujistil, že netrefí strop. Pak pečlivě zamíří, zhluboka se nadechne a obrovské tělo se mu celé napne.

Nakonec udeří.

V zoufalství prudce otočí hlavu, aby se tomu pohledu vyhnula. Vší silou přivře oči. Ale nezabrání tomu, aby se jí do mozku nevrylo křupnutí a mlaskavý zvuk, když lebka praskne jako přezrálý meloun.

23. PROSINCE

1. KAPITOLA

Hlučícím davem lidí se ozývá prvních dvanáct tónů ze „Smoke on the Water“. Niels Kristiansen ztuhne a vrhne na svou ženu Signe pohled plný potlačovaného nesouhlasu. Signe se rozhodne ignorovat světoznámý rockový riff i telefon v kapse kabátu. Po deseti vteřinách Deep Purple utichnou, Signe se s ulehčením nadechne a bezbarvě se usměje na svého muže.

Pár se svými dvěma dětmi, jedenáctiletým Lasseem a třináctiletou Anne, je v Ikee. Na místě, se kterým má Signe Kristiansenová mírně řečeno potíž.

Ne s nábytkem ani kuchyňským vybavením. A už vůbec ne s rámečky, roletami nebo úložnými krabicemi... s tím vším žádné problémy nemá a vlastně je jí design naprosto ukradený. Pro ni je dobrá židle taková, na které se dá celkem normálně sedět a která nestojí majlant.

Nevoli v ní vzbuzuje něco jiného. Mimo jiné to, že se tam nevyzná. Že ať hledá, co hledá, skoro vždycky skončí v oddělení s jukami a vonnými svíčkami.

Ale ze všeho nejhůř zvládá celý ten klaustrofobický blázinec. Nepochopitelné hemžení lidí pohybujících se kupředu stejně neochotně jako prasata na porážce směrem k muži s jateční pistolí. A také pokladny, u kterých vždycky s neúprosnou jistotou skončí ve stejné frontě jako páreček týpků, co má všechna viditelná místa na kůži bohatě odekorovaná a vláčí se se třemi těžce naloženými vozíky.

Že se tu přesto nachází, a zrovna teď, těsně před Vánocemi, svědčí o jednom jediném: kolik toho své rodině dluží. Pracuje

příliš, opravdu příliš mnoho a už dávno přestala mít přehled o všech přesčasech, které má k dobru. A Niels se na to už dávno přestal ptát.

Když včera navrhl výpravu do Ikey slovy „potřebujeme závěs do koupelny, balicí papír a cedulky k dárkům“, pokusila se protestovat. Mírně a bez iluzí. Už předem přece pozná, že tahle bitva je prohraná.

Ale i tak má pocit, že se tu uprostřed oddělení šatních skříní něco děje. Lasse s Annou zrovna dychtivě debatují o tom, jestli si za chvíli v restauraci dají deset masových kuliček s bramborovou kaší a smetanovou omáčkou, nebo dvě rybí filé s hranolkami a remuládou. A Niels s uznalým mručením otevírá jedna dvířka monstrózně obří nábytkové stěny z březové dýhy za druhými. Ramena i krční svaly se jí uvolnily a kupodivu může konstatovat, že stojí uprostřed Ikey a usmívá se. Má radost ze své rodiny. Z toho, že jsou Vánoce a že budou spolu. A ze všeho nejvíc, že do práce půjde až druhého ledna, v nekonečně vzdálené budoucnosti.

Za půl minuty se mobil znovu rozezní. Pulz se jí zrychlí. Dekorům udrží pět vteřin. Pak se otočí zády ke svému muži. Když telefon vytahuje z kapsy kabátu, cítí jeho pohled mezi lopatkami a slyší ho syknout:

„Signe, sakryš...“

Na displeji se objeví „Šéf“. Zástupce policejního ředitele Erik Merlin vede oddělení vražd kodaňské policie čtyři roky. Sám trvá na tom, že je „vedoucí oddělení násilných trestných činů“, ale nikdo si toho nijak zvlášť nevšímá a všichni mu prostě říkají „šéf mordparty“. Nebo, jako Signe, prostě šéf.

Šéf ví moc dobře, že Signe má dneska volno, takže to musí být něco důležitého. Něco, za co na domácí frontě bude muset zaplatit. Sexem na usmířenou, vygruntováním koupelny nebo něčím fakt zásadním. To je jí jasné, ještě než přiloží telefon k uchu.

Deset vteřin poslouchá. „Budu tam za...“, ale ještě než to stačí doříct, šéf ukončí hovor.

Otočí se. Niels demonstrativně zkoumá zásuvky a drátěné košíky. Jde k němu a potřese omluvně hlavou.

„To byl Merlin. Budu muset... stalo se něco vážného. Velký výbuch na Nytorvu...“

„Na Nytorvu?“ Niels se zamračí a chytne ji za ruku. „Není tam na náměstí... není tam vánoční trh?“

Během pár vteřin má Signe v hlavě naprosto vymetenno. Pak se jí v žaludku udělá horká hrouda. Horko proniká dál do rukou a nohou v rytmu jejího čím dál rychleji bušícího srdce. Vytrhne svou ruku z Nielsovy a dá si ji před ústa. Pokouší se něco říct, ale nedostane ze sebe ani slůvko. Její mladší sestra Lisa a švagr Jakob se tam chystali se svými malými dětmi. Najednou se jí udělá nevolno, ústa má plná slin, zoufale se snaží polykat, aby se nepozvracela. Dnes dopoledne se chystali na vánoční trh na náměstí Nytorv a večer měli přijít na jídlo.

Pak se jí mozek ve vši té absurditě, jen aby mentálně zabrzdil katastrofu, přepne a zaostří na večeři, jídlo z jednoho hrnce, které pobublává na sporáku doma v kuchyni ve Vanløse. Stáhla před odchodem plotýnku na nejnižší stupeň? Ale vzápětí se strach vrátí s ještě větší silou.

„Brnkni jí,“ radí Niels.

Znovu vytáhne telefon z kapsy. Ruce se jí tak klepou, že se netrefí do tlačítek. Bezmocně podává mobil svému muži. Ten navolí Lisino číslo a telefon jí vrátí.

Vyzváněcí tón. Třikrát. Pak „Volané číslo je dočasně nedostupné“. Zkouší to znovu. Se stejným výsledkem. Začne panikařit.

„Klid, Signe, klid.“ Niels jí položí ruku okolo ramen a vede ji k vysoké židli u stanoviště prodavačů s počítači. Sedne si a snaží se nerozplakat.

„Co se mamince stalo?“ Anne a Lasse se přiloudali a pokukují po rodičích.

„Ale nic,“ ujišťuje je Niels. „Jí nic. Akorát ve městě se stalo něco vážného a maminka bude muset... budeme muset...“

Otočí se na Signe.

„Sít je teď samozřejmě přetížená,“ uklidňuje ji. „Proto se nemůžeš dovolat.“

Signe přikývne. Zhluboka se nadechne. Musí se ovládnout. V žaludku má pořád ještě tu hroudu, ale levá hemisféra pomalu získává vládu nad jejími tělesnými funkcemi.

„Musím do práce,“ prohlásí. „Vezmu si auto, takže budete muset...“

Niels přikývne.

„Jasně. Vezmeme si taxíka.“

Podívá se na ni zpytavě.

„Je ti...?“

„Jo,“ odvěti a rychle ho políbí na ústa. Dá pusy i oběma dětem.
„Uvidíme se, mládeži. A nezlobte.“

Rozběhne se. Musí se krotit, aby nekřičela na každého, kdo jí překáží, že se proboha má pohnout a ustoupit, aby se dostala ven, a nějakým zázrakem se jí podaří najít cestu přímo k východu. V autě se několikrát zhluboka nadechne a znovu se pokusí odsunout strach stranou, být rozumná a soustředit se na svůj úkol.

Tahle dvaadváctiletá žena má hodnost policejní komisařky a je blízko vrcholu svolávacího systému, nebo, jak se tomu říká, „kaskádového modelu“, který se u kodaňské policie aktivuje jen ve zvláštních případech. Jako teď. Musí zavolat třem kolegům a zázrakem se jí hned podaří dvěma se dovolat. Oba už o výbuchu slyšeli a jsou na cestě. Toho třetího musí ještě chytit později. Jestli se tedy neobjeví sám od sebe.

Znovu zkouší sestřino číslo, ale je stále nedostupné. Chytne volant a stiskne ho, až jí klouby křídově zbělají. Pak se třikrát udeří zaťatou pěstí do stehna a zaúpí bolestí. Na mobilu zapne TV 2 News, umístí ho vodorovně na palubní desku v úrovni volantu a sama nad sebou vrtí hlavou. Musí se dopřít už sebrat a koupit si ten držák na mobil a bezdrátový headset. Zjevně šokovaná a trochu rozcuchaná moderátorka zpráv se v tom plácá a snaží se neztratit nit příběhu, i když neví, co se vlastně přihodilo. Na Nytorvu v centru Kodaně došlo k explozi, čte moderátorka tweet

kodaňské policie stále dokola. Policie a záchranáři jsou na místě a na Twitteru se budou průběžně objevovat aktualizace.

Víc se toho prozatím neví.

Kromě spousty záchranářských vozidel, která spěchají do centra, je doprava překvapivě plynulá. Signe zvoní mobil a srdce se jí zastaví. Ale je to zase Erik Merlin. Vezme telefon a pevně ho stiskne mezi levým uchem a ramenem.

„Šéfe?“

„Jak jsi daleko?“

„Budu tam tak za deset minut. Ani ne.“

„Signe, pspěš si. Je to zlý.“

Nevolnost se jí vrací. Zajede na benzinku u stanice Vesterport, ještě několik vteřin zůstane sedět a pokouší se znovu se sebrat. Pak vystoupí a jde do obchodu. Tohle bude nadlouho. Celý den a pravděpodobně i večer a noc. Kupuje žvýkačky, lékořicové bonbony, želé a lahev ovocné šťávy se zázvorem, jablkem a jahodami. A litr plnotučného mléka. Kávovar na policejním ředitelství produkuje neobyčejně odpornou tekutinu, která má s dobrou kávou společnou jen barvu a dá se pozřít jen rozředěná spoustou mléka.

U Hlavního nádraží vidí spoustu policejních vozidel s majáčkem jedoucích směrem do historické části města a má co dělat, aby nezahnula doleva a nejela za nimi na Nytorv, poohlédnout se po sestře.

V ulici za Glyptotékou najede autem napůl na chodník mezi dvě auta, kde vlastně ani není místo na parkování, vypne motor a zhluboka se nadechne. Nad Kodaní se už vznáší několik vrtulníků. Spěchá na policejní ředitelství, otevře si vchod kartou a vybíhá po kruhovém schodišti. Od prvních zpráv o výbuchu neuplynulo víc než tři čtvrtě hodiny. Ale chodby v bájemi opředené budově se už hemží policisty v civilu i uniformách. Ve druhém patře potká na chodbě Erika Merlina.

„Skoč si nejdřív pro kafe a pak přijď do štábu,“ zabručí šéf a pokračuje směrem ke krizovému štábu.

Signe zajde na záchodky. Zamkne dveře a posadí se na mísu.
Znovu vytočí sestřino číslo.

„Volané číslo je dočasně...“

Položí si ruce na obličej.

„Panebože...“ mumlá si a slzy jí stékají po tvářích.

2. KAPITOLA

Sedí na posteli ve svém bývalém dětském pokoji ve velkém rodinném domě. Dům stojí na okraji ospalého městečka Sandsted na ostrově Sjælland. Ta válenda s prošoupaným olivově zeleným přehozem tam byla už před čtyřiceti lety, když se v osmnácti stěhoval z domova. Má na sobě jen triko a spodní prádlo a klepe se zimou. Skoro celý týden pořádně mrzlo, v noci teplota klesala až na deset nebo dvanáct pod nulou. Nezvyklý meteorologický jev projevující se nebývale vysokým tlakem vzduchu nad nehostinným skalnatým ostrovem Jan Mayen v Norském moři se přesunul jihovýchodně nad severní Norsko a Švédsko, odkud na celou Skandinávii vytrvale pumpuje obrovské množství ledového arktického vzduchu. Ovšem v Dánsku zatím nespadla jediná sněhová vločka. Pole za zahradou domu připomíná v šerém denním světle křečovitý úšklebek, nikde ani živáčka, žádní ptáci ani zvířata. Všude mrtvo, jenom holé větve stromů a keřů se občas zachvějí, když přes domy a zahrady zavane vítr.

Martin Junckersen, kterému kromě jeho rodiny a ženy nikdo nikdy neřekne jinak než Juncker, slyší na druhém konci velkého domu šramotit otce. Vytáhne mobil. Skoro tři čtvrtě na jedenáct. Stařík si tedy dneska přispal. Slyší ho, jak šmejdí v jedné ze dvou koupelen, a pak duté prásknutí záchodového prkýnka. Zvučné zurčení ranní moči prorážející vodní plochu v míse. Vypadá to, že se otec tentokrát naštěstí trefil.

Juncker se opře o zeď a přemýšlí o tom, co ho trápí poslední tři neděle. Jestli to byl dobrý nápad. Pak vstane a obleče si tmavomodré manšestráky a šedou flísovou mikinu.

Jde do kuchyně, vezme nádržku z překapávače na kávu, doplní vodu a z plechovky odměří do filtru pět vrchovatých lžic kávy. Zaslechne otcovy šouravé kroky na dubových parketách v obývacím pokoji.

„Brejtro,“ pozdraví a přinutí se usmát na starého muže ve dveřích.

Otec na něho hledí se stejným váhavým překvapením jako každé ráno od té doby, co se syn přistěhoval. Juncker vidí, jak se zoufale drží pocitu, že ten chlap, co stojí v jeho kuchyni a vrtá se mu v kávovaru, je někdo, koho zná. Pozoruje, jak stařec zoufale volá do temnot senility a jako odpověď se mu vrací jen slabá ozvěna jeho vlastního hlasu.

„Dobré ráno,“ odpoví otec chraplavým, zastřeným hlasem, který je jen žalostným pozůstatkem burácivého hlasu, který si advokát Mogens Junckersen dříve pěstoval, šlechtil ho a pečoval o něj jako o nabroušenou zbraň, s níž děsil soudce, kolegy, klienty, manželku, děti i některé prodavače a řemeslníky. I fyzicky to kdysi býval statný, na svou generaci vysoký muž, který se pyšnil výškou okolo sto pětáosmdesáti a bojovou vahou přes sto deset kilo. Hrudník míval jako buldok a čelisti jako býk. Teď se jeho tělo smrškovalo na obal ze žlutavé vrásčité kůže, nedbale plandající okolo kostí, vnitřností a svalů jako kus balicího papíru v ruce nezkušeného vánočního pomocníka v nákupním centru.

Juncker otevře horní skříňku, vezme dva hrnky a postaví je na jídelní stůl. Kávovar astmaticky pokašlává. Zašilhá po otci, který sedí zhroucený s rukama položenýma na kolenou, a naleje oběma hrnek kávy.

„Tati, musíme si promluvit o domově důchodců,“ nadhodí.

Stařík sedí nehybně, jako by se ho ta slova netýkala.

„Slyšels mě?“

Otec vzhledne.

„Já nechci.“ Hledí vzpurně na svého syna. A skoro neslyšně zopakuje: „Nepůjdu do domova. Nikdy.“

Matka zemřela před deseti měsíci. Krátce po osmdesátinách dostihlo Ellu Junckersenovou těch dvacet třicet cigaret, které od svých šestnácti denně kouřila, a neodbytně postupující rakovina plíc vysála poslední síly z jejího už tak drobného a křehkého těla. Přesně vzato vydechla naposledy jednoho studeného únorového rána v šeru mezi dnem a nocí, ale reálně se už několik týdnů nacházela v předsálí říše mrtvých, ukolébaná morfiovým raušem a bez kontaktu se světem a životem okolo sebe.

Po smrti své ženy nasadil Mogens Junckersen vážný státnický výraz, jak se sluší a patří na významného muže, který po šedesáti letech právě ztratil svoji životní družku. Maska popraskala až v kostele, když se s rukou na bílé rakvi chystal ve vši stručnosti pozvat smuteční hosty domů na kávu a pivo. Nevydal ze sebe ani hlásku. Místo toho se mu na vrásčité tváře vyřinuly slzy a Junckerovi došlo, že otce nikdy předtím neviděl plakat. Ani tenkrát, když zemřel Junckerův starší bratr.

Od té doby to se staříkem šlo pomalu, ale jistě z kopce.

Juncker povzdechne a vstane.

„Musím na pár hodin odjet. V chlebníku je žitný chleba a něco na něj v lednici. A mléko.“

Otec neodpoví. Juncker jde do druhé koupelny a zamkne se tam. Postaví se k záchodové míse, rozepne si poklopec a snaží se ulevit si, ale nic nevymáčkne. Závidí otci, že je ve svém věku schopný močit takovým proudem. Měl by si zajít k urologovi a nechat si změřit hodnoty PSA kvůli rakovině prostaty. Jako by si to už několik let nepřipomínal skoro denně.

Za chvíli se mu podaří měchýř vyprázdnit. To by snad stačilo, pomyslí si a spláchne. Prohlíží se v zrcadle. Bez brýlí na čtení vypadá jeho obličej nezřetelně a zrnitě, jako stará podexponovaná fotka. Nahne se dopředu, z rukou vytvoří miskou a vychrstne si vodu na tvář i vlasy, které mají stejně šedou barvu jako ta německá psí rasa... jak se jenom jmenuje? Juncker dumá a utírá se do ručníku. Automaticky sáhne po mobilu v kapse, aby si to vyhledal. Ale mobil zůstal v pokoji. Výmarský ohař? Ne, i když to je pěkný

pes, a pak si vzpomene. Knírač. To je ono. Vydechne, užívá si ten pocit, že mu to pořád ještě myslí, že mu paměť pořád ještě slouží.

Otcova postupující senilita ho znepokojuje. Výborná paměť byla pro Junckera vždycky důležitou součástí jeho vlastní identity. Podrobnosti, maličkosti, to se hodí. Vzpomínky na to, co ostatní už zapomněli. Nebo možná ani nikdy nevěděli. A teď na tom záleží víc než kdy jindy.

Uhladí si krátce zastřižené vlasy kníračí barvy tak, aby částečně zamaskovaly šířící se kouty, sklouzne rukama po pohublých tvářích a lehce si promne strniště. Holit se mu dneska nechce.

Pár vteřin hledí do svých hluboko zasazených, jasně modrých očí po otci a proneše, ne nahlas, jen sám pro sebe, jako to děláva každé ráno už od nepaměti:

„To půjde.“

V pokoji vyloví ze skříně čistou, i když ne zrovna nažehlenou světlemodrou košili a vyrudlé černé sako. Mobil spustí do pravé kapsy saka, která se ještě o něco víc vyboulí. Celkovým výsledkem ranní hygieny a následné oblékací ceremonie je nadprůměrně vysoký, štíhlý muž, při bližším prozkoumání s počínajícím břískem a mírně shrbený. Policejním žargonem by se řeklo „běžné postavy“. Muž, který se s lítostí začíná loučit se svými nejlepšími roky a jehož styl oblékání by se v těch lepších dnech dal s trochou dobré vůle popsat jako nedbale elegantní a v běžných dnech jako uvolněný. A ve špatných jako ošuntělý.

Chvilíčku zvažuje, že by se vrátil do kuchyně a rozloučil se s otcem, ale pak si uvědomí, že stařík už na něho pravděpodobně zapomněl. Venku ho chlad začíná štípat v nose, pocitově je kvůli silnému severovýchodnímu větru mnohem větší zima než sedm stupňů pod nulou. Chvilku váhá. Má jet na kole, nebo vyrazit ve svém velkém, zbrusu novém černém Volvu XC 90, které stojí v přístřešku?

Když dojednával podmínky svého přeložení, ponechal si titul policejní komisař, ale v platových tabulkách spadl o jednu třídu. Titul mu může být ukradený. A ve skutečnosti by ustál i o dost

méně peněz, než má teď. Takže si může dovolit chovat se výstředně. V tomhle určitě.

Nevzpomíná si, že by někdy byl spokojenější než před několika týdny, když vyrazil od prodejce se svým novým úlovkem. To auto miluje. Ten příjemný pocit, když sedí za volantem a cítí, jak se černá kožená sedačka přizpůsobuje jeho tělu, přesně akorát, aby se cítil pevně podepřený a přitom seděl pohodlně a měkce. Pocit diskrétní skandinávské převahy, když sešlápne plyn a těžké vozidlo s tichým hučením, které stěží dokáže přehlušit decentní šumění klimatizace, vyrazí vpřed jako lední medvěd do útoku.

Ví, že by měl jet na kole. Ale volvo zvítězí.

Z domova se do hlavního města odstěhoval skoro před čtyřiceti lety. Ale na náměstí orámované dvoupatrovými a třípatrovými domy s obchody v přízemí, z nichž mnohé mají v okně ceduli „Na prodej“, by dodnes trefil i poslepu.

Na rohu náměstí bylo ještě před půl rokem staré knihkupectví. Přes padesát let ho vedl jeden manželský pár až do dne, kdy jednaosmdesátiletý knihkupec Knudsen upadl s náručí plnou románů Paula Austera a krevní sraženinou v srdci. Temně zelený vývěsní štít s nápisem KNIHKUPECTVÍ vyvedeným bronzovou barvou je pryč. Místo něho se nad výkladní skříní skví velkými bílými nalepenými písmeny MĚSTSKÁ POLICIE. A na skleněných dveřích „Otevírací doba pondělí až pátek 9–16. V sobotu a neděli zavřeno“.

Juncker přemítá, jestli zákaz parkování na náměstí platí i pro policejní vozy, tudíž i pro jeho auto, a rozhodne se, že neplatí. Vstupní dveře narazí do zvonku, který zvesela oznámí, že do obchodu vešli zákazníci. Pohlédne na hodiny na stěně. Něco po poledni. Venku na náměstí lidé vyřizují poslední vánoční nákupy. Pověsí si kabát na věšák stojící vedle dvoumetrového pultu vpředu v místnosti. Na konci pultu u výlohy na náměstí jsou dvě stohovatelné židle s oranžovými sedáky pro případ, že by se u pultu nedejbože vytvořila fronta. Zadní část místnosti je zařízená třemi stejnými psacími stoly z tmavého dřeva staršího data,

třemi pracovními židlemi s hnědým potahem, kulatým zasedacím stolem a třemi židlemi stejného typu jako u pultu. Celé to působí, jako by nějakého vkusem nepřiliš obdařeného skladníka vyslali nazpátek v čase do sedmdesátých let, kde dotyčný náhodně vybral kancelářský nábytek a odeslal ho do budoucnosti, do bývalého knihkupectví v Sandstedu, kde pak někdo jednotlivé kousky nedbale rozmístil.

Na jednom z regálů, které přežily přeměnu z knihkupectví na policejní stanici, stojí staré rádio. Juncker stiskne tlačítko a do místnosti pronikne křehký zvuk kytar Freyeho, Walshe a Feldera. Juncker si trochu falešně brouká druhý hlas k vysokému tenoru Dona Henleye.

„There she stood in the doorway, I heard the mission bell, and I was thinking to myself, this could be Heaven or this could be Hell.“

Nechá písničku o hotelu Kalifornie být, posadí se k psacímu stolu, zapne počítač a klikne na e-mail. Dva strážníci, kteří spolu s ním budou tvořit osazenstvo nové policejní stanice, se mají dostavit hned po Vánocích, což oba potvrdili. Ne že by se o místa v Sandstedu ucházely davy. Zájem vlastně projevili jen tihle dva a Juncker se s nimi setká za tři dny. Ví, jak se jmenují a kolik jim je. A zná jejich hodnost. Nabíha Chálid je dvaatřicetiletá policejní asistentka ze stanice Bellahøj v Kodani. Ten druhý se jmenuje Kristoffer Kirch, je mu sedmadvacet a je praktikant. První čtyři měsíce své praxe strávil na okresní hlavní stanici v Næstvedu. Víc toho o nich Juncker neví.

Na jednou si uvědomí, že se zvuková kulisa rádia změnila. Hudba už nehraje. Zachytí slova „zvláštní vysílání“, a tak vstane a jde zesílit zvuk. V centru Kodaně došlo k silné explozi, oznamuje hlasatel. Záchranáři jsou na místě, je hlášeno mnoho zraněných, ale zatím žádní mrtví. Příčina výbuchu je neznámá.

Juncker si zkontroluje mobil, na kterém má vypnutý zvuk. Žádné zmeškané hovory. Položí ho na stůl před sebe a hledí výlohou na náměstí. Kolem projde mladý pár, zastaví se a civí na něho. Přikývne jim na pozdrav. Pár pokračuje dál.

Čtvrt hodiny sedí bez hnutí. Čeká, že mobil zazvoní a hluboký hlas Erika Merlina ho požádá, ať se bleskově dostaví na policejní ředitelství. Ale nikdo nevolá a ani nezavolá, přizná si pozvolna. Zkoumá, jestli je mu to líto, a je. Ale zároveň se mu uleví, že nebude nucen Merlinovi oznámit něco, co nikdy předtím žádnému z šéfů, pro které kdy pracoval, říct nemusel.

Že nemůže přijít.

3. KAPITOLA

Signe se prohlíží v zrcátku. Oči má zarudlé, ale ne tolik, aby si toho její kolegové všimli. Odmotá kus toaletního papíru, namočí ho do studené vody a poklepe si jím na pokožku okolo očí.

Zazvoní telefon. Signe mrkne na displej.

„Ahoj, mami.“

„Signe, právě jsem se to doslechla. Nejsou Lisa s Jakobem a dětmi zrovna ve městě? Neměli...?“

Matka se snaží hovořit vyrovnaně jako vždycky, ale pak se jí zlomí hlas. Signe znovu vhrknou slzy do očí.

„Signe?“

„Jo, mami, dneska dopoledne měli jít na vánoční trh.“

„Neozvala se ti? Zkoušela jsem jí volat... hodněkrát... ale ona...“

Matka se dá do pláče.

„No tak, mami. Taky jsem ji sháněla. Ale sít je prostě přetížená, proto se jí nemůžeme dovolat. Určitě jsou v pohodě. Je to...“

Zajíká se a zhluboka se nadechne.

„Jsem v práci, mami, takže budu muset...“

„Volala Jakobova máma. Ptala se, jestli bys nemohla něco zjistit. Nešlo by to, Signe?“

„Mami, zrovna jsem přišla. Ještě nic nevím. Nic víc, než že...“

„V televizi říkají, že to byl obrovský výbuch. Signe...“

Matčino zoufalství je nakažlivé.

„Mami, už fakt musím běžet. Slibuju, že cinknu, jakmile budu něco vědět.“

„Dobře,“ popotáhne matka.

„A v klidu, mami. Jsem si jistá, že je všechno v pohodě. Posílám pusu.“

Povzdychne a opře si čelo o dveře. Snaží se ovládnout svou zlost na matku, která jí právě zbořila pracně vystavěnou obrannou zeď. Moc dobře ví, že taková reakce je přehnaná.

Signe ještě nikdy nebyla na místě výbuchu bomby. Ale viděla spoustu fotek ze zahraničí. Ví, že to tam teď procházejí záchranáři a kriminální technici a hledají části těl. Najednou před sebou vidí strašlivou scénu, jak hasič zvedá Lisinu krvavou hlavu z dlažebních kostek a vkládá ji do pytle na mrtvoly. Aby ten výjev zahнала, donutí se k úvaze, jestli se má šéfovi svěřit s tím, že nemůže sehnat sestru. Radši ne, ještě by ji vypoklonkoval z týmu, a ona by zrovna teď nevydržela nemít do čeho píchnout.

„Sakra práce krucinál,“ zamumlá, otevře dveře a vydá se chodbou do krizového štábu.

V místnosti je aspoň pětadvacet nebo třicet lidí a panuje tu podivné ticho. Všichni sedí s mobily v rukou a pročítají si zprávy nebo je píšou. Na několika obrazovkách jsou puštěné TV 2 News, kde do redakce nejspíš svolali nejen všechny novináře, ale prostě všechno, co má nohy. Rozhlédne se a poznává skoro všechny. Výběr dánské policie. Vlastně jí tu chybí jenom Juncker. Na místě je několik nejvyšších šéfů, mimo jiné i kodaňský policejní ředitel, i když nikdo z nich nemá s vlastním vyšetřováním co dělat. Ale tak to při větších kauzách chodí. Šéfové se potloukají po krizovém štábu, aby měli prst na tepu vyšetřování.

Kdyby se někomu zachtělo ochromit dánské pořádkové síly, stačilo by odpálit střelu s plochou dráhou letu sem do místnosti, pomyslí si Signe. Pár lidí jí kývne na pozdrav. Většina z nich vypadá rozrušeně. Napadne ji, že možná taky mají příbuzné nebo kamarády, kteří dneska dopoledne byli poblíž Nytorvu, a nemají o nich zprávy.

On je tu také. Jeho kolínská byla cítit už na chodbě. Klasika „Aramis“ s tóny pravé kůže, trávy a kořenné skořice, ikonická mužná vůně z osmdesátek. A vůně policejního komisaře Troelse

Mikkelsena. Pečlivě upravený muž se opírá o zeď hned za dveřmi. Už dva roky se Signe snaží zkrotit svou nechuť k němu, ale pořád jí to nejde.

Vyhne se jeho pohledu a pokračuje na své místo k prostřednímu ze tří dlouhých stolů. Erik Merlin, který sedí na stole vedle bílé tabule u stěny, se zvedne. Deset vteřin mlčí. Šéf je nejklidnější ze všech lidí, co Signe zná. Nikdy ho neviděla vyvedeného z míry. I když dělají na těch nejbestiálnějších zločinech, i když média i politici naléhají, vždycky si zachovává rozvahu a přehled. Ale teď je otřesený, to mu Signe vidí na očích.

„Nemusím zdůrazňovat, že tohle je největší případ, jaký jsme kdy měli. Tohle je tak vážné, že vážnější to nikdy nebylo,“ pronese tiše. Po krátké odmlce pokračuje.

„Víme následující. Ve 12.08 došlo na Nytorvu k mohutnému výbuchu, buď přímo na vánočním trhu, který probíhá na náměstí, nebo v jeho těsné blízkosti. Podle prvních zpráv od techniků a soudních lékařů to vypadá, že to nebyla nehoda, ale exploze bomby, a vyšetřujeme to tudíž jako teroristický útok. Ale jak víte, včera jsme vedli akci proti gangům z okolí Blågårdslads a Mjølnerparkenu, při které jsme zatkli sedmnáct členů gangu, podezřelých ze všeho možného, od výhrůžek přes nedovolené držení zbraně až k daňovým únikům. Abychom ulevili soudům, bylo osm členů blågårdského gangu Loyal to Familia předvedeno k Městskému soudu na Nytorvu. Když ta bomba bouchla, zrovna probíhala rozhodnutí o vzetí do vazby. Proto bylo na místě před soudem hodně policistů, ale taky spousta příslušníků Loyal to Familia. Mezi raněnými jsou i kolegové, ale pokud vím, tak žádní mrtví. Zranění jsou i členové gangu a zaslechl jsem, ale oficiálně to ještě není potvrzené, že jejich ministr války nebo kapitán, jak mu sami říkají, Ahmed Bilál, je mezi mrtvými...“

„No sláva,“ šeptne kdosi, Signe nezaslechne kdo. Erik Merlin nadzdvihne obočí.

„Tak to jsem neslyšel,“ sykne našťavaně a pak pokračuje.

„Proto musíme pracovat i s teorií, že výbuch může být součástí války gangů. Oficiální počet mrtvých se momentálně vyšplhal na dvanáct. Z toho tři malé děti. Ale není pochyb, že počet obětí v příštích hodinách a dnech ještě stoupne. Je tam opravdu hodně těžce zraněných.“

Signe zvedne ruku. Šéf na ni kývne.

„Je to sebevražedná akce?“

„Podle prvních zpráv, které mám, nenašli žádné tělo nesoucí známky toho, že by mělo připnutý pás nebo vestu s výbušninou. Takže to vypadá, že to byla nějaká dálkově ovládaná bomba. Také se zdá, že té výbušniny bylo velké množství nebo to bylo něco hodně silného. Nebo obojí. Lidé z místa hlásí značné škody, celé náměstí je zdevastované, budova soudu i jiné domy jsou celkem dost poničené a většina těl je pořádně pochroumaných.“

Signe zatne zuby.

„Nemůže ta výbušnina být ‚Satanova matka‘?“ zajímá někoho. „Satanova matka“ je slangový výraz pro peroxidy acetonu neboli TATP. Po desetiletí to je oblíbená třaskavina amatérských i profesionálních teroristů, protože ji lze namíchat z výrobků, které se dají nakoupit v hobbymarketech a drogeriích, a předvede celkem slušnou výbušnou sílu. Ale má také nepříjemnou vlastnost, že může předčasně explodovat i při drobné změně vnějších vlivů. Což si spousta teroristů vyzkoušela na vlastní kůži a z čehož také vyplynula její přezdívka.

Merlin pokrčí rameny.

„Může být. Nebo něco ze stejného ranku. A každopádně pěkná porcička. Během následujících hodin se dozvíme víc.“

Vstane.

„Všichni víte, co máte dělat. Tak do toho.“

Sám vyrazí ke dveřím. Cestou se ale zastaví.

„Vlastně ještě jedna věc. Všechna volna a dovolené jsou samozřejmě zrušené na neurčito. Uvidíme, jestli ti z vás, co mají malé děti, budou moct zítra večer dostat na pár hodin volno. Jinak

můžete rodině nahlásit, že Vánoce oslaví bez vás. Ledaže bychom pachatele našli rychlostí blesku.“

Než Merlin vejde do malé vedlejší místnosti, oddělené od velké řídící místnosti skleněnou stěnou, zachytí Signin pohled. Signe ho následuje dovnitř a zavře dveře. Oba se usadí u kulatého zasedacího stolu, kolem něhož je místo pro deset nebo dvanáct lidí. Upřeně se na ni zahledí.

„Jsi v pohodě?“

Signe přikývne.

„Určitě?“

„Jo, nic se neděje,“ lže.

„Hm. Ministr spravedlnosti mi jde po krku. Bezpečnostní výbor vlády měl první schůzi a jsou samozřejmě úplně bez sebe. ‚Musíme obrátit každíčký kámen,‘ požaduje ministr spravedlnosti. Obrátit každý kámen...“ opíjí se Erik Merlin a kroutí hlavou. „Dokážou vypustit jenom takovou pitomou frázi, nic víc? No, ale jak už jsem řekl, jsou tu vlastně dvě možnosti. Může jít o válku gangů, nebo terorismus, každopádně si musíme dojít pro naše staré známé z Nørrebro a Tingbjergu, nebo kde se to sakra zdržují. A pak tu samozřejmě ještě máme pravicové extremisty.“

Signe přikývne.

„Proč jsme vlastně tu akci proti gangům rozjeli teď, těsně před Vánoci? To přece pro spoustu lidí znamená hromadu práce přes svátky.“

„Protože nepočítali, že bychom touhle dobou udeřili. Záměrem bylo načapat je nepřipravené, a to se nám povedlo. Máš pořád ještě kontakt na toho... toho z Mjølnerparkenu...?“

Signe znovu přikývne.

„Tak ho seženi. Rychle.“

„Provedu.“

Signin úkol je poměrně prostý. Tedy na papíře. Velí skupině, která honí pachatele. Nebo víc pachatelů.

„A co hraniční přechody? A letiště?“

„To šlo rychle. Opravdu neuvěřitelně. Neuplynula ani půlhodinka a letiště v Kastrupu bylo zavřené. Stejně tak i trajekty v Helsingøru, Gedseru a Rødby. A mosty přes Velký Belt i Øresund. Takže teď se nikdo ze Sjællandu nedostane. Ale samozřejmě je otázka, na jak dlouho to můžeme úplně zavřít, vánoční doprava je přece jenom v plném proudu. Takže po nějaké době budeme muset ostrov otevřít a kontrolovat všechny, kdo ze Sjællandu odjíždějí.“

Merlin se odmlčí.

„A další problém je samozřejmě v tom, že nevíme, koho hledáme.“

„No, to nám to kapánek ztěžuje.“ Signe se usklíbne. „Poslyš, kdo dělá na identifikaci?“

„Obětí? No Nikolajsen. Proč?“

„Ale nic,“ utrousí a vstane. „Už bych radši měla...“

Na chodbě zvažuje situaci. Před pár lety se oddělení násilných trestných činů přestěhovalo na Teglholmen, do nových místností v bývalém jižním přístavu, takže Signe tady na ředitelství nemá žádnou kancelář, kde by ji nikdo nerušil. Rozhlédne se. Zrovna teď na chodbě nikdo není. Vymačká na mobilu bůhvípokolikáté sestřino číslo.

Pořád nic.

Otáčí hlavou ze strany na stranu a skoro zaslechne, jak jí křuplo v krku. Ramena má napjatá jak struny, stáhne je dolů a zhluboka se nadechne. Pak si v telefonu otevře kontakty a najde číslo na Hanse Otto Nikolajse. Zná ho z dřívějška, pár let spolu dělali na stanici na Halmtorvetu. Teď ho určitě poslali do Traumacentra Královské nemocnice, kam odvezli ty s nejtěžšími zraněními a oběti.

Dovolá se ihned.

„Nazdar, Niko. Tady Signe Kristiansenová,“ ohlásí se.

„Signe, no ty bláho. To už je nějaká doba. Co pro tebe můžu udělat?“

Signe zaváhá. Pak se rozhodne.

„Niko, nerada tě ruším, vím, že máš fofr, ale vysvětlím ti to. Moje sestra, její muž a dvě děti... možná byli na Nytorvu, když... teda, nevím to jistě a fakt promiň, že tě ruším...“

„To je v pohodě, Signe. Nejsi jediná z kolegů, s kým jsem za poslední hodinu mluvil. Zrovna jsem jednomu musel sdělit, že jeho sestra je mezi vážně zraněnými. Jak se jmenují?“

Signe mu řekne jména všech čtyř.

„Dám si tě na hlasitý odposlech,“ oznámí jí. Signe slyší, jak pokládá mobil na stůl a vytukává něco na počítači. Zadrží dech. Uplyne asi deset vteřin.

„Ne,“ ozve se Nikolajsen. „Ani jeden není mezi těmi, které jsme už identifikovali.“

Zatne zuby, aby se nerozplakala úlevou.

„Děkuju. Kolik už jich je...?“

„Už jsme na čtrnácti mrtvých. Čtyři děti. Identifikovali jsme jich... mrknu se... osm. To jsou ti... tedy ti mrtví, kteří byli od bomby nejdál. Ostatní jsou... docela... jak bych to...“ Větu nedokončí. „Identifikovat je asi celkem potrvá.“

Signe mu znova poděkuje a zavěsí. Sestra kolegy mezi raněnými? Dá se to považovat za dobrou zprávu? Protože jak velká je pravděpodobnost, že mezi oběťmi bude víc příbuzných policistů? Snad ne moc velká.

Vezme mobil a chystá se zase zavolat Lise. Ale rozmyslí si to. Už prostě nechce znovu poslouchat ten zatracený hlas, co vykládá, že číslo je nedostupné. Místo toho pošle sestře zprávu. Jediné slovo: „Zavolej.“ Pak se vrátí do štábu.

Troels Mikkelsen sedí na svém místě. Projde kolem něho a pokračuje ke kolegyni, která koordinuje shromažďování materiálu z mnoha set bezpečnostních kamer z centra. Teprve když osamocený terorista v únoru 2015 nejdřív zastřelil náhodného účastníka jedné akce v kulturním domě Krudttønden ve čtvrti Østerbro a pak dobrovolného hlídače u synagogy v ulici Krystalgade, policii došlo, že vůbec netuší, kde všude po městě jsou rozesety bezpečnostní kamery. Tenkrát policie promrhala spoustu

drahocenného času nejdřív zjišťováním, které obchody a instituce kamery osadily, a pak ještě dohledáváním osob, které ty kamery spravují. Většina se pak shodla, že by bylo dobré zaznamenat, kde se ty kamery nacházejí a na koho se má policie obrátit, aby získala přístup k záběrům.

Samozřejmě se do toho zamíchala politika. Našlo se několik politiků, intelektuálů i novinářů, kteří při pouhé zmínce slova „kamera“ začali mechanicky odříkávat orwellovskou hlášku o „Velkém bratru“. Kvůli tomu byl systém registrace kamer zaveden na základě dobrovolnosti a teď po pár letech mají zaregistrovaných asi tak deset procent předpokládaných majitelů kamer. Naštěstí je většina kamer z okolí Nytorvu na seznamu.

„Čau, Dinah,“ pozdraví Signe a přitáhne si židli ke stolu, kde sedí kolegyně před spoustou televizních obrazovek. „Jak daleko jste se dostali?“

„Prozatím jsme se soustředili na kamery v bezprostředním okolí Nytorvu. Několik kamer je... nebo přesněji bylo na Městském soudu a celkem čtyři na obchodech na rozích náměstí a pěší zóny Strøget, mimo jiné na bance, a taky na drogerii Matas. Ale nedostali jsme se dál než čtvrt hodiny před výbuchem.“

„A na nic jste nenarazili?“

„Mysleli jsme, že něco máme. Asi čtvrt hodiny předtím, než to vylítlo do povětří, se tam objevil muž, který nacpal velký černý pytel do odpadkového koše v té oblasti, odkud to bylo odpálené. Vyšel z jedné z kaváren na Nytorvu, tak jsme sehnali majitele a ukázalo se, že někomu od nich z úklidu se nechtělo táhnout dozadu na dvorek a vysypat ten bordel do kontejneru.“

„Pitomec,“ zhodnotila to Signe.

„No to jo. Ale jinak jsme zatím nic nenašli.“

„Dobře. Ozvi se mi, až na něco natrefíte.“

„Jasně.“

Už je skoro půl čtvrté. Sedla si na svoje místo. Dívá se z okna vedoucího na dvůr policejního ředitelství. Venku se začíná pomalu smrákat. Snaží se soustředit. Jakmile se posadila, vrátila se jí

ta zpropadená nevolnost. Možná by si měla strčit prst do krku. Rozmyslí si to, vytáhne mobil a navolí číslo. Zazvoní třikrát.

Pokaždé ji udiví, jak dokonalou má X dánštinu. Mluví, jako by vyrostl v bohaté čtvrti na sever od Kodaně, a ne mezi přistěhovalci v Mjølnerparkenu na Nørrebro.

„To ti to trvalo,“ ozve se.

4. KAPITOLA

Cestou domů ze stanice se Juncker stavil v sandstedsském domově duchodců. Měl domluvenou schůzku s ředitelkou, čtyřicátnicí jménem Mona Jørgensenová. Ta ho teď provází ošuntělými a zastaralými nízkými budovami ze žlutých cihel postavenými v roce 1976. Dlouhé chodby se šedým linoleem, na které dopadá bezútěšné světlo zářivek a které vypadají ušmudlaně nehledě na to, jak moc je pracovníci úklidu cítí a drhnou.

„Dlouhodobě máme nedostatek peněz na údržbu. To nakonec vidíte sám,“ zachmuří se Mona Jørgensenová.

Vejdou do její kanceláře a posadí se.

„Ztrácí se váš tatínek?“ zajímá se ředitelka.

„Ztrácí? Jak to myslíte?“

„Nesebere se a nevyrazí třeba někam ven a potom není schopný se vrátit?“

„To ne. Každopádně se to nestalo za tu dobu, co tady s ním bydlím. Ještě to s ním není tak špatné, aby nevěděl, kde je. Ale často nepoznává lidi. Ani mě.“

„Trvá to už dlouho?“

„Vlastně ani nevím. Bydlím u něho teprve tři neděle. Takže nevím, jak to bylo předtím. Ale všechno to nějak zvládal. V rámci možností.“

„Jakou pomoc využíval?“

„Donášku jídla. A pomoc v domácnosti. Pečovatelka pořád ještě dochází jednou týdně a odstraňuje ty nejhorší nánosy prachu.“

„Kdy zemřela vaše maminka?“

„Asi před deseti měsíci.“

„A hlavu měla dobrou?“

„Ano, tam problém nebyl. Zemřela na rakovinu plic a v hlavě to měla v pořádku skoro až do konce.“

Podívá se na Monu Jørgensenovou.

„Bohužel, řekl bych.“

„Ano. Někdy by si člověk přál, abychom byli ušetřeni toho konce. Takže stav vašeho tatínka se mohl zhoršovat delší dobu, aniž by na to někdo přišel. To se občas stává u starších manželských párů, kdy jeden je dementní a ten druhý to takříkajíc kryje. A to nemyslím nijak negativně.“

„Chápu, jak to myslíte. Máma ho nejspíš... chránila.“

„Je smířený s přestěhováním do domova důchodců?“

Juncker zavrtí hlavou a ušklíbne se.

„To se každopádně říct nedá.“

„Stanovil mu odborný lékař nějakou diagnózu? Má takzvané vyhodnocení? Tedy vyšetření, jak moc je dementní? A čím je ta demence způsobena?“

Juncker opět zavrtí hlavou.

„Pak je to celkem jasné. Můj bezprostřední dojem z vašich informací je takový, že ještě není dost dementní na to, aby mu mohl být stanoven opatrovník.“

„Opatrovník?“

Mona Jørgensenová se pousměje.

„Už dávno nepoužíváme výraz zbavení svéprávnosti, s tím se skončilo na konci devadesátých let, protože se lidem nelíbilo zbavovat někoho svéprávnosti. Takže teď tomu říkáme ‚stanovení opatrovnictví‘. Ale význam je celkem vzato stejný.“

„Takže jestli chce zůstat doma...?“

„Ano, je to tak. Každopádně prozatím. Můžete začít tím, že budete kontaktovat jeho praktického lékaře, ale musí ho vyšetřit i odborník, a tam je docela dlouhá čekací lhůta. A navíc ani není jisté, že pro něho budeme mít místo. Momentálně nemáme, ale

to se na druhou stranu může rychle změnit. Dost rychle se nám to tu střídá. Spousta lidí po nastěhování moc dlouho nevydrží.“

Vstane.

„Potřebujete vědět ještě něco?“ zeptá se ho.

„Vlastně jo,“ opáčí Juncker. „Co si mám počít?“

Mona Jørgensenová pokrčí rameny a změní téma.

„To je strašné, ten výbuch v Kodani. Slyšela jsem o tom v rádiu těsně předtím, než jste přišel. Nevíte něco o tom, co se tam stalo?“

Juncker zavrtí hlavou.

„Nevím nic.“

5. KAPITOLA

Před pár hodinami, když Signe jela na policejní ředitelství, to bylo jiné. Teď se Kodaní valí řada policejních i vojenských vozidel a město vypadá, jako by se chystalo na válku. Po útocích v New Yorku a Washingtonu, D. C., 11. září 2001 není pro teroristy největším triumfem každoročně vystrašit, zabít a zranit tisíce úplně obyčejných lidí – hlavně muslimů. Opravdovým vítězstvím je pomalé a postupné rozrušování zásad demokratických právních států, což je evidentně nevyhnutelný důsledek boje proti terorismu. V Dánsku bývalo například dříve naprosto nemyslitelné, aby se v době míru vojsko jakýmkoli způsobem využívalo k ochraně civilního obyvatelstva. To už dávno neplatí.

Během krátké cesty na Nytorv musí Signe u zátarasů třikrát ukázat svůj policejní průkaz. Ve dvou případech po zuby ozbrojenému vojákovi namísto kolegovi. Ne že by jí to bylo vysloveně nepříjemné. Navíc moc dobře ví, proč to tak je. I když za poslední léta došlo k navýšení prostředků, policie nedokáže pokrýt množství nových úkolů, a proto má smysl využít vojenské zdroje. Před několika měsíci jim dalo pořádně zabrat zavedení hraničních kontrol. Spousta policejních okrsků v Kruså, Gedseru i jinde na hranici byla donucena vyslat své zkušené vyšetřovatele a kriminální techniky, kteří místo toho, co umějí nejlépe, museli civět do kufrů aut a kontrolovat pasy a jiné dokumenty. Nakonec narychlo nahnali do školních lavic pár set vojáků a naučili je všechny tyto úkoly, čímž policii ulehčili. Proto už Signe a její kolegové z násilných trestných činů nemusejí postávat u Kodaňského městského

soudu, synagogy, židovské školy Carolineskolen a jiných potenciálních teroristických cílů. To teď víceméně zvládají vojáci. Ale i tak je to zvláštní pocit, vidět na ulicích ozbrojené vojáky, pomyslí si Signe. Tak nějak znepokojující.

Zabočí do ulice Stormgade a projede okolo Národního muzea. Na ulici není moc lidí. Ti, co tu bydlí, se zjevně drží doma, a tisícičky zvědavců, kteří by se rádi vydali na Nytorv a okouněli tam, zadržely zábrany táhnoucí se jako železný prstenec okolo celé části historického centra. Signe odbočí doleva a zaparkuje v ulici Vandkunsten, polovinou auta na chodníku. Na čelní sklo položí cedulku „Policie“, v kufru auta najde bílý overal, oblékne si ho a natáhne si modré plastové návleky na boty, roušku a sítku na vlasy. Vydá se ulicí Rådhusstræde a pod nohama jí křupou skleněné střepy ze spousty rozbitých skel. Ukáže průkaz dvěma strážníkům, kteří mají službu, nadzdvihne červenobílou pásku, sehne se a vstoupí na Nytorv. Pět nebo šest opatrných kroků a pak se zastaví.

Zdálky je slyšet slabý dopravní šum z bulváru H. Ch. Andersena, ale tady je ticho. Je to tu cítit potem. A ještě něčím sladkokyselým, co nejprve nedokáže identifikovat. Ale pak jí dojde, že to bude vánoční gløgg a svařené víno. Udělá pár kroků směrem na náměstí. Během osmi let v oddělení násilných trestných činů viděla hodně míst činu a spoustu mrtvol, i mrtvol, které se už nepodobaly lidem. Ještě jako služebně mladší byla u řady těžkých dopravních nehod. Našla si způsob, jak přežít střet se vším tím lidským neštěstím, stejně jako záchranáři, lékaři, zdravotní sestry a jiní, kteří jsou denně svědky takových náhodných zásahů osudu. V duši si vybudovala komůrku, kam může umístit to, co se nedá unést, kde je to zavřené a odkud se to nemůže dostat ven a znečistit život na druhé straně zdi.

Ale ještě nikdy předtím neviděla něco takového a okamžitě je jí jasné, že si ten pohled poneše po zbytek života.

Bomba vybuchla asi dvacet metrů od schodů vedoucích k hlavnímu vchodu do soudu směrem k pěší zóně a asi deset metrů od

řady domů. Po explozi zůstal v jejím epicentru půl metru hluboký kráter o průměru téměř čtyři metry. Kamenná dlažba je roztrhaná a rozmetaná jako kostičky lega. Stánky vánočního trhu z dřevotřísky a latí jsou rozbité a spolu s vánočními ozdobami, pletenými výrobky, užitým uměním a ekologickými potravinami rozetuté po celém náměstí.

Na zemi leží vedle zbytků kočárku tmavomodrá dětská sněhule s krvavými skvrnami. Signe si dřepne. Natáhne ruku, aby botu sebrala, ale nakonec to neudělá. Mají Lisiny děti tmavomodré zimní boty? Její mozek zoufale pracuje, ale nedokáže to z paměti vydolovat. V krku se jí udělal knedlík, rozbolela ji kolena, a tak se zase postaví.

Fasáda soudu se šesti jónskými sloupy i ostatní domy jsou zjizvené tisíci střepinami, které prosvitěly vzduchem během zlomků vteřin po detonaci jako projektily. Všechna okna to vmetlo dovnitř. Raněné a těla už odvezli. Všude kolem jsou dlažební kostky a zbytky rozbitých stánků poznamenané velkými krvavými skvrnami. Na tolika místech, pomyslí si Signe.

Už se stmívá a v ostrém bílém světle mnoha reflektorů celý výjev vypadá jako ve snu. Scenerie z příšerné noční můry.

Deset minut se potlouká nazdařbůh mezi patnácti nebo dvaceti postavami v bílých overalech, které se pustily do zajišťování stop a zkoumání místa činu. Jsou to všechno ostržilí vyšetřovatelé a technici, kteří si už leccíms prošli. I tak vidí, že spousta z nich je otřesených. Jako ona sama.

Vlastně by tu neměla být. Řekla Merlinovi, že se má setkat s X, což je sice pravda, ale cestou na schůzku ji přepadl pocit, že se musí stavit na Nytorvu. Potřebuje vidět místo činu na vlastní oči. Jestli má chytit pachatele, kteří provedli něco tak bestiálního jako tohle, musí se pokusit... ne je pochopit, to těžko, ale nějakým způsobem jim proniknout do hlavy. Možná sami někde na světě mají děti, které běhají v modrých sněhulích...

Otřese se. Klídek, říká si v duchu. Prostě to jsou hajzlové, když jsou schopní udělat něco takového. Musíš je chytit!

Asi minutu zůstane stát uprostřed náměstí. Pak vytáhne z kapsy mobil a znovu vytočí Lisino číslo. Pořád nic. Zkusí ještě Jakobovo. Ozve se záznamník.

„Jakobe, tady Signe. Zavolej mi,“ namluví zastřeným hlasem vzkaz. Nevolnost se zase vrací. Rychlými kroky se vydá zpátky k ulici Rådhusstræde. Přejde do běhu, zahne do postranní ulice směrem od náměstí a vběhne do průjezdu.

Předkloní se a úporně zvrací. Na dlažbu pleskne káva, džus, lékořicové bonbony a jedna sušenka, jediná pevná strava, kterou spolkla od snídaně.

X už čeká u jejich oblíbeného stolku. Signe mu zamává a ukáže na bar. Zavrtí hlavou a pozvedne svůj šálek kávy. Signe si objednala malé latte, ale pak objednávku změní na velké se třemi dávkami kávy. A pořádný kus cheesecaku. Musí doplnit palivo, poté co si u Nytorvu vyprázdnila žaludek. A potřebuje mnohem víc kalorií, než je v malé čokoládě ke kávě.

Zamíří ke stolku u okna, odkud je za jasného počasí nejhezčí výhled přes průliv Øresund na švédské pobřeží. X vstane a podá jí ruku. Má pevný stisk. Obvykle se usmívá, ale teď v jeho očích vidí znepokojení. Možná přímo smutek, pomyslí si Signe, která ho takhle nikdy neviděla. Ani tenkrát v roce 2015, když Omar al-Husajn zabil dva muže, než ho zastřelilo policejní komando.

Signe se s ním poprvé setkala před třemi roky. Vyšetřovala případ v palestinské rodině v Mjølnerparkenu, kdy otec, starší bratr a strýc systematicky týrali patnáctiletou dívku, chytrou, pilnou, jednu z nejlepších ve třídě, a navíc velmi talentovanou hráčku fotbalu. Provinila se tím, že docela nevině flirtovala s dánským chlapcem ze třídy. Mužští členové rodiny dívku drželi zamčenou v bytě a několikrát denně ji zmlátili. Když se týden neukázala ve škole a nikdo o ní neslyšel, třídní učitelka se obrátila na sociálku. Sociální pracovnice sice dorazila, ale nedovolili jí dívku vidět ani s ní mluvit. Obávala se o její život, a obrátila se proto na policii. Několik strážníků si zjednálo přístup do bytu, kde našli

zmlácenou a traumatizovanou dívku, kterou posléze hospitalizovali v Královské nemocnici – mimo jiné se zlomeným žebrem a otřesem mozku.

Signe, která už měla zkušenosti s více případy násilí na dívkách z přistěhovaleckých kruhů, měla za úkol tři muže vyslechnout, což proběhlo celkem bez problémů, protože nikdo z nich nic nepopřel, naopak, byli na to skoro hrdí.

Případ skončil tím, že otec i strýc byli odsouzeni ke třem měsícům nepodmíněně a třem měsícům podmíněně a dívčin bratr, kterému ještě nebylo osmnáct, dostal tříměsíční podmínku.

V souvislosti s těmito případy spolupracovala s jednou organizací pomáhající mladým, kteří byli vystaveni „násilí spojenému se ctí“. Signe ten výraz nenáviděla. Jak je možné, že pojem „čest“ může být zneužit k něčemu tak špinavému a nečestnému?

X pro tuto organizaci pracoval jako jakýsi poradce v Mjølnerparkenu. Byl to osmadvacetiletý syn iráckých manželů, kteří v devadesátých letech uprchli do Dánska, protože se dostali do střetu s režimem Saddáma Husajna. Už ve čtyřiaadvaceti dostudoval elektroinženýrství, ale několik posledních let pracoval na plný úvazek jako imám. V mnoha případech, do kterých byla Signe zapojena, X vedl rozhovory s rodinami, aby pochopily, že musejí přijmout to, v jaké zemi teď žijí. Že není jiná možnost než nechat své dcery, a vlastně i syny, aby si našli vlastní způsob, jak existovat mezi dvěma kulturami, v nichž vyrůstají. A v neuvěřitelně mnoha případech byl úspěšný. Signe neměla ani tušení, jak dokázal přemluvit i poměrně konzervativní muslimské rodiny, aby dopřály svým dcerám větší volnost. Mohla jen konstatovat, že to prostě umí a že i přes svůj mladý věk požívá neobyčejný respekt mezi všemi obyvateli Mjølnerparkenu. Členy gangů nevyjímaje. Věděla, že je navštěvuje i ve vězení a pomáhá jejich rodinám, když mají problémy s úřady. Také věděla, že se mu ve většině případů podařilo dostat mladé členy gangů do reintegračních programů, kde měli možnost vymanit se ze zločineckého prostředí.

Signe se ho jednou zeptala, jak je vůbec možné, že to gangsterští bossové tolerují. Pokrčil tenkrát rameny.

„Asi se to moc neví, ale někteří bossové, ne všichni, svůj život vlastně nenávidí. Jsou unavení z toho neustálého ohlížení přes rameno a nervozity, jestli zítra jejich rodinu nebo i je samotné někdo nezastřelí. A jsou ochotní toho celkem dost obětovat pro to, aby jejich malí bráškové nedopadli jako oni.“

Tenkrát, když úspěšně zakončili případ, v němž se X nejen podařilo přemluvit palestinského otce, aby neposílal svou dceru na převýchovu do Jordánska, ale ještě aby začal dělat trenéra ve fotbalovém klubu, kde jeho dcera hrála, se ho Signe zeptala, jestli si s ní nechce zajít na kávu. Od té doby se scházejí pravidelně a X se stal jejím naprosto nejlepším zdrojem informací o tom, co se děje v prostředí a ve světě, kam policie obvykle jen tak snadno nepronikne.

Scházel se pokaždé na stejném místě, v kavárně Jorden Rundt v Charlottenlundu. Ačkoliv se X těší v Mjølnerparkenu velkému respektu, nestojí o to, aby bylo všeobecně známo, že si pravidelně dává kávu s „policejní čubkou“, což je mezi členy gangu běžné označení policistek. A jak X jednou s úsměvem poznamenal, Charlottenlund je „oblast víceméně prostá čmoudů“.

Číšník přinese Signe kávu a dort.

„Je to opravdu tak zlé, jak to vypadá?“ zeptá se X.

„Mnohem horší,“ zahuhlá Signe s pusou plnou cheesecaku.

X zavrtí hlavou.

„Kolik je obětí?“

„Zatím čtrnáct. Čtyři děti. Ale počet určitě ještě stoupne. Je tam hodně vážně raněných.“

„Tohle nás vrátí o desetiletí zpátky,“ povzdechne si X. „A to doslova,“ dodá.

„To bude záležet na tom, kdo za tím stojí.“

„Už se stalo. Můžu ti zaručit, že neexistuje ani jeden jediný etnický Dán, který by si nemyslel, že za tím nejsou nějakým způsobem muslimové. A i kdyby se pak ukázalo, že to je někdo jako Breivik, tak ten první dojem přetrvá.“

Podívá se na ni.

„Krucinál, Signe, vždyť já si to myslím taky. To bylo to první, co mě napadlo, když jsem o tom zaslechl. Že to jsou islamisté. Muslimové.“

Signe odloží vidličku.

„Nebo válka gangů.“

„Válka gangů?“ X se zatváří opravdu překvapeně.

„Včera jsme zadrželi sedmnáct členů gangů z různých uskupení. Osm z nich, všichni z Loyal To Familia, bylo dneska dopoledne předvedeno kvůli rozhodnutí o vazbě, takže se na Nytorvu zrovna pohybovala spousta členů gangu. Dva z nich jsme identifikovali mezi oběťmi. Jeden z nich je jejich boss Ahmed Bilál. Toho znáš, ne?“

X přikývne.

„Tohle je úplně... na hovno. Promiň.“

Signe se pousmála. X normálně nikdy sprostě nemluví.

„V pohodě. Je to vlastně dost výstižný. Je to úplně na hovno.“

„Co jste podnikli?“

„Jak to myslíš?“

„V Mjølnerparkenu.“

„Je tam spousta policistů. Aspoň tak deset patnáct zásahových vozidel. Nejméně. A pak jsme se pustili do prohlížení bezpečnostních kamer.“

Signe napíchne poslední kousek dortu na vidličku.

„Zaslechlš něco?“

„Co jako myslíš?“

„Že by se něco chystalo?“

„Mezi gangy? Ne, to ne. Ale oni přece pokaždé nehlásí, že něco chystají. A už vůbec ne, když to je něco takovýho. Byly to podle tebe gangy? Nebo spíš terorismus?“

Signe pokrčí rameny.

„To netuším. Válka gangů se během posledních pár let strašně vyhrotila. Už nějakou dobu běhají po ulicích a střílejí se, takže se nedá úplně vyloučit, že to někdo mohl vytáhnout o level výš. Nebo

rovnou o několik. Jestli je to mezi gangy, tak by to byl pořádný skok. Ale jsme teprve na začátku. A bude se nám hodit jakákoli pomoc.“

X nakloní svůj šálek a podívá se do něho.

„To, co můžu udělat, má své meze. V situaci, jako je tahle, se to celé uzavře. Nikdo ani nepípne. Kluci vědí, že jsou synové smrti, kdyby se prořekli.“

Signe přikývne.

„To vím. Ale kdyby se někdo vypařil. Nebo kdybys viděl někoho, koho neznáš...“

„Pak se určitě ozvu. Ale musím dávat pozor i sám na sebe.“

„To je jasné.“ Signe koukne na svůj mobil. „Už musím.“

Vstanou. Signe zajde k barovému pultu a zaplatí. Při opouštění kavárny už mají svoji zavedenou praxi. Signe vychází první, zatímco X jde na záchod, aby neodcházeli společně. Poplepe mu na paži.

„Ať je to, kdo chce, nevyváznou z toho dobře. Najdeme je.“

Chvíli na ni hledí.

„Doufejme.“

„Ty naivko,“ zamumlá si Signe pro sebe, když vjíždí na ulici Strandvejen, a zamíří na jih.